

Michaela
Burdová

Poselství o jednorozcích

Strážci dobra

FRAGMENT

POSELSTVÍ JEDNOROŽCŮ STRÁŽCI DOBRA

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Zrádné hory Dragor
Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha
Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy

Michaela Burdová
Poselství jednorožců – Strážci dobra – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Poselství jednorožců

Strážci dobra

Michaela Burdová

Tuto knihu věnuji své mamce, tatkov, babičce a bráškov, kteří mi poskytli především podporu a pochopení, jež jsem mnohokrát tolik potřebovala.

A také mým věrným kamarádkám, které stály vždy při mně, ať se dělo cokoli, a vyslechly mě, kdykoli jsem to potřebovala.

OBSAH

Probuzení zla	Ž
Elfové	21
“novu ve alos	41
První král.....	–
Pronásledovatelé.....	68
Ohromná moc země	86
Harpyje	100
špatné dítě	11–
velkých hřibů	128
Bitva o nas	14–
Trápení s láskou	164
Víly, stařena a sérum	184
legendy a staré příběhy	200
Duch lesa a znamení minulosti.....	21
Noxogové	222
Ismires.....	24
“tělesnění dobra	261

Poselství jednorožce

Kdysi dávno v čistém světě dobra,
stíny se klížily, vládla temnota.
Z říše černoty zlo vyvstalo,
mezi stíny si zlověstně šeptalo.

V těch dobách dávno před lety,
přinesli život do světa tmy
ze Všehovzniku elfové vznešení,
přivezli magii i kouzlení.

A Brána temna uzavřena byla,
konečně se vlada světla nastolila.
A s ním objevily se bytosti nevinnosti a čistoty,
ztělesnění lásky a čiré dobroty.

Jako když hvězdy září na modrém koberci,
tak svítí na zemi posvátní jednorožci.
Jsou nadějí a vírou, dobra a života ochránci,
když poslední hvězda zhasne, oni zůstanou
jako jediné světlo při bledém měsíci.

A nyní opět temnota přichází,
když dobro se po letech rozchází,
usilují stíny zla,
aby temnota na svět navždy padla.

Avšak odvaha v duši zůstala a víra je věčná,
cesta bude dlouhá, ale když srdce věrné je, pak moc dobra je nekonečná.
Až dojdeš kroky koncem a odhalíš stíny tajemství,
pak porozumíš rovnováze světa a pochopíš jednorožcovu poselství. . .

ÚVOD

PROBUZENÍ ZLA

Byla noc. Obloha se halila do černého závoje a mezi temnými mračny prosvítaly dnes velmi bledé hvězdy. Jasný stříbřitý měsíc zářil chladně a zdálo se, jako by od sebe tmavé mračky odháněl a prosazoval si svou vládu. Jeho svit zaléval celý Santiel, hrad eondského království krále eodhena. Santiel, vystavěný z mohutného a pevného modrého kamene, se celý třpytil a zářil, a působil tak vznešeným i majestátním dojmem. Blýskal se a zářil jako tisíce perel a předčil tak svou nádherou měsíc i kouzlo noci. Byl považován za nejhonosnější a nejkrásnější stavbu celé ilandgarie, a to hlavně díky tomu, že ho pomáhali budovat elfové. “a ohromnými kruhovými hradbami, jež by jen málokterá armáda zdolala, se uprostřed prostorného, měsíčním jasem zalitého nádvoří tyčily tři věže. Nejvyšší z nich, padesát šest metrů vysoká Eleanor, zářila, jako by ji netvořilo nic jiného než modrý křišál. Po jejích stranách stály asi o pět metrů nižší dvě věže, Dvojčata, které na první pohled působily jako její věrní strážci. Všechny tři věže byly mezi sebou propojené Modrými mosty.

V Eleanor se dnes nacházelo nejvíce stráží z celého hradu, nejen proto, že se v ní nacházely královské komnaty, ale také proto, že věznice v samém jejím vrcholu měla po dlouhé době nového návštěvníka.

Nebýt pochodní s Fialovým plamenem rozvěšených po zdech chodeb, byla by ve věži naprostá tma. Náhle se na stěně objevil stín jakési postavy. Patřil záhadnému mladíkovi, nemohlo mu být víc než jedenadvacet, který se plížil jednou z chodeb vedoucích kolem královny komnaty. Snažil se být co nejvíce potichu a v tu chvíli nejspíš bylo jeho

největším přáním stát se neviditelným. Bylo jasné, že nechce, aby ho kdokoli spatřil. šel pomalu a opatrně, modlil se, aby nenarazil na stráž. I když by se zdálo, že musí být velice nervózní a vyděšený, na jeho tváři nebyl vidět ani náznak strachu. Byl přitisknutý ke zdi, na které visely velké obrazy krajin, jednorožců a portréty dávných králů s rámy z černého dřeva, posetými diamanty. Vedle každého obrazu se popínala nekvetoucí květina. Číčkalo se jí Meandra, nebo také Nesmrtelná, protože mohla růst celá staletí a nikdy neuvadla. Chlapec došel na konec jedné z chodeb, zůstal stát za rohem a nahlížel do dalších chodeb, jestli je vzduch čistý a nikde není žádná stráž. Věděl, že se dívá do chodby, ve které je královská komnata a na jejímž konci je schodiště vedoucí o patro níž. Tam se nachází východ na Modrý kamenný most vedoucí do jedné z Dvojčat. Tam už nehrozilo takové riziko, že potká stráž, a mohl by se snadněji dostat pryč z hradu, což bylo jeho cílem.

10

Že už se chystal přeběhnout ke schodišti, ale náhle sebou trhl a schoval se opět za roh. Po kamenných schodech vystoupil do chodby muž. Byl to stařec, ale vůbec nevypadal obyčejně. Oblečený byl do dlouhého bílého pláště s různými stříbrnými ornamenty a znaky, posetými po celém oděvu kromě rukávů. Ty byly čistě bílé a poměrně dlouhé a široké. V pravé ruce držel vysokou stříbrnou hůl, na jejímž vrcholu byl posazen modrý diamant, velký asi jako lidská pěst.

Muž vypadal vznešeně, i když se trochu hrbil, a na mladíka působil mile a moudře, ale zároveň přísně. Jeho tvář byla přátelská a chápavá, jako by znala odpověď na každou otázku, ale v šedých očích mu šlehal blesky. Pod dlouhým nosem mu vyrůstal hustý bílý knír, jenž téměř zakrýval ústa a navazoval na čistě bílý plnovous, sahající muži na prsa. A jeho dlouhé bílé vlasy sahaly až k pasu.

Stařec mířil rovnou do královské komnaty. Mladík si oddychl, že ho stařec nezahlédl, ale zároveň byl zvědavý, co chce takový podivín od krále i landgarie, krále celé země. Kmet otevřel obrovské dvoukřídlé dveře z ebenového dřeva a vstoupil dovnitř, dveře však nezabouchl, nechal je přivřené. Mladík si toho okamžitě všiml, rychle k nim přistoupil a snažil se zaslechnout, co si budou stařec s králem povídat. Věděl, že by se něčím takovým te neměl zdržovat, ale jeho zvědavost ho přemohla.

Tolik schodů Na to mé staré nohy už nejsou zvyklé promluvil stařec ke králi, který seděl na trůnu, a zdálo se, že nad něčím usilovně přemýšlí. Když ale spatřil muže před sebou, vstal a nevěřícně na něj vytřeštil oči.

To není možné, zašeptal užasle, je to už víc než deset let Kde jsi byl celou tu dobu, Orlin, můj moudrý čaroději

Když mladík slyšel, jak král starce oslovil, překvapeně zamrkal. Nikdy žádného čaroděje neviděl

Orlin pomalým, unaveným krokem přistoupil ke králi a odpověděl:

To není důležité eodhene, králi ilandgarie. Důležitější je to, kvůli čemu jsem za tebou přišel. Tuším, že naši zemi čekají zlé časy. černý čaroděj Valgar, jehož jsem před lety zajal a spoutal nejmocnější kletbou

Kletbou všech zemských živlů, se osvobodil a podařilo se mu oklamat mě a uniknout. Král se při těch slovech znepokojeně zavrtěl.

A Orlin pokračoval: Dříve byl mým žákem, ale touha po moci ho svedla na scestí a černá magie ho pohltila. Dobro se mu začalo přícit a svět chtěl utvořit podle svého, zahalit ho zlem. Však to dobře víš. Ž dříve chtěl vypustit z hlubin temnot to největší zlo všech věků, démona z dávných světů, Golroga, jehož cílem je zničit veškeré dobro a zahalit svět věčnou temnotou. Ale nakonec se mi podařilo mu v tom zabránit a zajmout ho. Jistě si na ty časy pamatuješ. Všichni jeho přívrženci se ukryli do ústraní, jen někteří zůstali a dále jednají jeho jménem. Te se bude Valgar pokoušet uskutečnit svůj dávný plán vysvobodit Golroga z temnoty.

Co to říkáš, Orlin, o jakém to strašlivém netvorovi mluvíš hlesl král tiše a celý se zachvěl a zbledl.

Náš lid nezná zlo, žádné tu být ani nemůže. Vždy před více než třemi tisíci lety, od dob, kdy sem přišli elfové a přivedli jednorožce zdroje veškerého dobra, naše země vzkvétá, nezná zlo ani temnotu. Dokud drží jednorožci pohromadě, dobro chrání svět před zlem. Náš lid je nevinný, bezbranný, neví, co je to válka nebo násilí. Orlin, jakou strašnou zprávu jsi mi to přinesl

Ano, strach, bolest, zoufalství, utrpení a smrt To vše by potkalo náš svět, kdyby povstal Golrog z podsvětí. Žádná pozemská ani nadpo-

zemská síla by na něj nestačila. Ale naděje s námi zůstává dál. K uvolnění takového velkého zla je zapotřebí složitý obřad, a k tomu spousta věcí, z nichž si většinu Valgar jistě obstaral, a jestli tak ještě neučinil, nebude s tím otálet dlouho. Ale je jedna věc, kterou nebude vůbec snadné získat, a bez ní Golrog nikdy nevstoupí na náš svět.

Orlin se odmlčel, jako by zapomněl, co má dál říct, ale král dobře věděl, že to tak není, a celý nedočkavý pobízel čaroděje, aby pokračoval.

Tak mluv, Orlin. Jakou věc nesmí Valgar získat? Co je to? Nena-
pínej mou trpělivost, chci vědět vše, a to hned.

Vlastně to není žádná věc, ale živá bytost, usmál se Orlin a v očích se mu pobaveně zablesklo. “Řejmě ho velmi bavilo krále napínat.

Jediný způsob, jak by se mohl Golrog dostat z temnoty, je přivést mu právě jednoho z jednorožců, zdroj všeho dobra našeho světa. Jedině kdyby pohltil ohromnou sílu dobra jednorožce, a tím i jeho život, získal by nepředstavitelnou moc a ovládl by celý náš svět.

Král vypadal nechápavě.

Jednorožce? Posvátného jednorožce? Ale to je nemožné. Jedno-
rožci přeci žijí na severu, v Ilandgarie. V zemi Etelwen, v zemi velkého Bílého lva, jejich ochránce. Jsou chráněni mocí dobra a jejich moc dobra zase chrání nás, tam se žádné zlo nedostane. Tak jak chce Valgar získat jednoho z jednorožců? To prostě není možné.

Orlin se opět usmál: Ano, přesně tak, máš pravdu.

Viděl, že králi i po těch deseti letech, co se neviděli, stále zůstal jeho zdravý rozum. Nyní mu bylo kolem padesáti let a stále výborně znal každý kout a každou bytost svého světa, a to Orlina těšilo.

Ale bohužel tu je způsob, jak jednoho jednorožce získat, pokračoval. Před šesti lety se klisně jednorožce narodilo hříbě, ale pár dnů po narození se ztratilo. “atoulalo se daleko, předaleko od Etelwenu, někam do okolí vesnice Ismires. Tak byla narušena rovnováha dobra. Tím, že se jednorožci od sebe oddělili, byl dán prostor zlu. Proto je možné, aby z temnot povstal takový démon. Ten jednorožec musí být doveden zpět do země Etelwen. Tak bude dobro zase sceleno. Te sice nikdo neví, kde by se mohl Valgar ukrývat, ale až budou opět všichni

jednorožci pohromadě, díky jejich nekonečné moci Bílý lev Valgara snadno najde. A pak královna země zahubí černého čaroděje ohromnou silou země spojenou s mocí jednorožce a pošle veškeré zlo zpět do stínů. A náš svět se tak zachrání, vysvětloval Orlin a pozoroval přitom králův stále větší údiv a zděšení, jež se mu zrcadlily ve tváři.

Valgar už o jednorožci ví, hovořil dál čaroděj a povolá z temnot ty nejstrašnější a nejkrutější netvory, aby mu ho přivedli. Již víš o existenci kirlopů, kteří se tu skrývají po staletí, avšak jejich počty vzrostou a stanou se otroky Valgarovy moci.

Cože To snad ne vyhrkl král. “ dál se být velice zaskočený.

Proto se tedy Golrog snaží dostat z podsvětí. Jednorožci se rozdělili a jejich pouto se přetrhlo, když se to hříbě ztratilo. Dobro je ohroženo a Golrog to ví, cítí to. Snaží se vstoupit na zem, dokud má šanci, dokud je dobro oslabeno. A Valgar dobře ví, že kdyby použil k obřadu vyvolání Golroga život a sílu jednoho z jednorožců, dobro by bylo navždy narušeno a postupně by sláblo. Bylo by pak snadné zahalit svět věčnou temnotou. Není to tak, Orlin

Bohužel je, přikývl zasmušile čaroděj.

Ale co můžeme dělat Jak máme jednorožce zachránit a dovést ho do Etelwenu, když nikdo nikdy žádného jednorožce neviděl Oni přeci slyší jen volání elfů. I kdybychom ho našli, nenechá nás se k němu přiblížit.

Ne tak úplně. Ani obyčejného elfa neposlechnou. Slyší jen volání elfů se vznešenou krví, podotkl Orlin se vztyčeným prstem.

A jaký je v tom rozdíl rozkřikl se král vztekle.

Žádní elfové tu přeci nežijí už tisíciletí, to ví každý Tak jak chceš zachránit dobro, čaroději Valgarovy nestvůry jednorožce najdou a my budeme ztraceni.

eodhen vypadal bezradně.

A stejně je to všechno marné. I kdybychom našli způsob, jak jednorožce do Etelwenu dostat, co pak ©íkal jsi, že zlo dokáže poslat zpět do stínů jen nějaká královna země. Kde bychom ji měli hledat

Nic není marné, králi. Ani nemožné, odpověděl Orlin moudře. Na rozdíl od krále si stále zachovával ledový klid.

Královna země se říká elfské princezně Aranis. Vládne ohromnou mocí země. Příroda a vše živé jí naslouchá a plní její rozkazy. Jen ona nás dokáže zachránit, můj králi. Jednorozec ji vyslyší, ona ho zavede do Etelwenu, Bílý lev pak díky obnovené moci dobře najde Valgara a ona jeho i všechno zlé pošle s pomocí síly jednorozce do propasti Temných sil země.

Král se na starce zadíval víc než překvapeně a nepatrně se ve svém trůnu narovnal. Bylo vidět, že nikdy předtím o žádné takové elfce neslyšel.

To zní sice nadějně, Orlin, ale znovu opakuji: elfové tu nežijí.

Strach a zoufalství už ti zatemnily mozek. Dávno už jsem vyslal magickou holubici přes Nekonečné moře se vzkazem. Touto dobou jsou elfové už týdny na cestě a zítra odpoledne se vylodí na východním břehu. Tou dobou musí na místo dorazit tvůj syn a přivítat princeznu Aranis a její stráž. Dovést ji na tvůj hrad, kde ji pohostíš, a ještě ten den vyšeš společně se svým nejlepším bojovníkem na předlouhou cestu. Musí najít jednorozce a doputovat do Etelwenu. Ve své zprávě jsem je již obeznámil se situací.

Král údivem pootevřel ústa.

Co jsi to řekl Elfská princezna zítra dorazí sem do mého království To nemůže být pravda Elfové tu nebyli více než tři tisíce let Proč by se te měli vracet a pomáhat nám

Jestliže Golrog získá vládu nad světem, bude chtít ovládnout i země za mořem. Pak se jeho temnota bude sápat i na elfy. Proto. A navíc, chtějí pomoci zachránit svět. Jsou jeho součástí, jako každý, vysvětloval Orlin.

Musíš věřit, eodhene, víra je nejdůležitější, dodal vlídně a položil králi ruce na ramena.

Poslu na tu cestu svého nejlepšího bojovníka, svého syna vydechl eodhen tiše.

A strážě budou prohledávat celou ilandgarii, aby našli černého čaroděje, rozhodl a nepřítomně sledoval špičky Orlinových bot.

Myslím, že pátráním po Valgarovi budeš jen ztrácet čas. On se najít nenechá. Jeho skrýš je dozajista chráněna všelijakými kouzly. My ho najít nedokážeme.

Alespo to zkusím, trval na svém král, i když ho tato informace ještě víc rozladila. Orlin sice říkal, že Valgara dokáže najít jen Bílý lev ze země Etelwen na severu ilandgarie, ale eodhen přece jen doufal, že by ho možná jeho vojáci dokázali vypátrat i bez Bílého lva.

Avšak Orlin jeho naději rychle zmařil.

Měl by ses mít ale na pozoru. Valgarových špehů přibývá a je téměř jisté, že se o této schůzce a o příjezdu elfů dozvědí. Mohli by to celé chtít překazit, varoval ho ještě Orlin vážným hlasem.

Narídím synovi a jeho strážím nejvyšší opatrnost, ubezpečil čaroděje král.

Ale trápí mě ještě něco jiného. Můj lid se prozatím o této situaci nesmí nic dovědět. Nastala by panika. I příchod elfů musí být utajen.

Myslel jsem si to. Proto jsem elfům do své zprávy toto tvé rozhodnutí sdělil. Ale nesouhlasím s ním, eodhene. Tvůj lid se o všem dozví, a chceš, nebo ne. “lo se začne rozpínat po ilandgarii myslíš snad, že si toho lidé a kouzelné bytosti nevšimnou To bys byl velmi naivní. Až nestvůry začnou napadat vesnice a města, lidé se začnou ptát. Panika nastane v každém případě. Budeš jim muset sdělit, co se děje. Budeš muset mluvit o zlu, Golrogovi, jednorožcích i o elfech, upozornil ho Orlin.

Ano, ano Já vím Ale ne te . Ještě ne, odbyl ho nerv zně král.

V tu chvíli mladík, který celou dobu poslouchal za dveřmi, usoudil, že již slyšel dost. Na jeho tváři se objevily obavy. To, co vyslechl, je opravdu vážné. Stál opřený zády o obrovité dveře a přemítal nad čarodějovými slovy o pohlcení světa temnotou a posvátném jednorožci někde v Ismires a úplně zapomněl, proč se tu vlastně tak snaží, aby ho nikdo neviděl. Najednou jako by věděl, co má udělat. V myslí se mu zrodil plán. Hned si ale uvědomil, že aby ho mohl uskutečnit, musí se dostat pryč z hradu. Rozběhl se ke kamennému schodišti a po něm rychle dolů.

Bylo úzké a tmavé, obklopené studenými kamennými zdmi, po kterých se plazila vlhkost. Na stropě viselo jen jediné světlo a osvětlovalo spoustu pavučin.

Nacházel se v jednom z pater, z kterých vedlo schodiště níž a níž. Mladík ale zabočil vlevo, kudy se táhla dlouhá chodba. Podél jejích stěn stálo několik soch, vytesaných z bílého a bledě modrého kamene. Měly podobu elfů.

Elfové jsou v ilandgarii ctěni a uznávání. Tyto sochy tu stály na jejich počest, když před tisíci lety přivedli do ilandgarie jednorožce, a tím i dobro, mír a život. Dlouhá léta pak žili elfové a lidé v souladu a přátelství. Nakonec ale elfové usoudili, že je čas vrátit se do daleké země za mořem, do země vzniku veškerého života, kouzel a magie. idé na ně dlouho vzpomínali, ale jejich existence se pomalu stávala pouhou legendou.

Na stěně visely obrazy zobrazující historii spojení lidí a elfů, první příchod elfů, jejich odchod a mnohé další události. Podlaha byla ze dřeva, pokrytá bílým hedvábným kobercem. “ chodby vedly dveře do různých komnat, pokojů a síní. I na jejích stěnách plápolal Fialový plamen z pochodní a dodával tak tmavé chodbě hřejivý dotek.

16

Mladík se chtěl opatrně chodbou vydat dál, ale náhle naproti němu po schodišti vykročili tři strážní. Jejich pohledy se střetly. Strážní zůstali na okamžik zaraženě stát na místě, ale když se mladík dal chodbou na útěk, probrali se z transu a rozeběhli se za ním.

Chlapec byl vysoký a štíhlý, s vypracovanou postavou, a běžel tak rychle, že mu tři vypasení strážní sotva stačili. Asi v půlce chodby konečně narazil na východ na Modrý most, chodba ale pokračovala dál. Mladík doběhl k východu na most, a i když měl hlavu plnou starostí, jak se dostat z hradu, aniž by ho vojáci dostihli, nemohl si nevšimnout nad vchodem krásné, temně fialové sochy ptáka Fénixe vládce a ochránce všech zemských živlů: země, ohně, vody a vzduchu. Ale stejně tak nemohl přehlédnout další tři strážné blížící se k němu z druhé strany chodby. Rychle vyběhl na most, v patách všech šest vojáků, řvoucích Stůj

Jak běžel po mostě a otáčel se, aby zjistil, jak je od něj stráž daleko, spatřil nad vchodem zvenku připevněnou kamennou hlavu draka s otevřenou tlamou, z které plápolal Fialový oheň. Bylo to jediné osvětlení Modrého mostu v té strašné tmě. Muselo být už dávno po půlnoci a na cestu mu svítil jen velký měsíc na obloze.

Most byl dlouhý, mohl měřit dobrých tři sta metrů. I když už se chlapec blížil ke konci, nebyl skoro vůbec zadýchaný ani unavený. “ato vojákům už nestačil dech, a proto se za ním další Stůj neozývalo.

Doběhl ke vchodu do jednoho z Dvojčat, kde visela stejná hlava draka jako nad východem, kterým před chvílí opustil Eleanor. Chvíli se zastavil, protože vojáci byli daleko za ním, a pak vešel dovnitř.

vnitř se nad vchodem tyčila tatáž socha Fénixe jako v Eleanor a hned vpravo se nacházel východ na další Modrý most vedoucí do druhého Dvojčete. Stěna byla vyplněná velkými okny, z jejichž horních okrajů, u stropu zdobených drahokamy, se spouštěly zelené provazce rostlin s jasně bílými květy. Stráže už se ale blížily, a proto se mladík znovu rozběhl směrem ke schodům vedoucím až na nádvoří.

Obloustlý vysoký muž v brnění, s přísnou vrásčitou tváří, s rezavými vousy i vlasy, malinkýma očima a červeným nosem, s mečem v ruce doběhl ke králi, aby mu oznámil, co se přihodilo: Můj pane, nemáme tušení, jak se to mohlo stát, ale utekl Dva strážné, co ho hlídali, jsme ve věznici našli omráčené na zemi.

Jak je to možné rozkřikl se král a husté obočí se mu stáhlo hněvem.

Jak nám mohl uniknout Kdy Jak se dostal ven z hradu
eodhen většinou působil vládně, ale když byl rozrušený a trápilo ho tolik starostí jako právě te , naháněl hrůzu a respekt. Vztekal se tak, že mu z hlavy s hnědými prošedivělými vlasy málem spadla stříbrná koruna zdobená jediným velkým křiš álem. Onen uprchlík musel být velmi důležitý.

Přišli jsme na to až te , můj králi. Ale musí být venku už nejmí ho-
dinu “ hradu se ale ještě nedostal, je na útěku, moji muži ho pronásle-
dují, míří na nádvoří Je rychlý a hbitý, můj pane. Bojím se, že ho

Král ho však nenechal dokončit větu: Nesmíte ho nechat utéct
Slyšíte Tak jděte a přive te mi ho zpátky, kapitáne

Kapitán jen kývl hlavou na souhlas a chvatně odešel. Orlin, který se v rohu místnosti opíral o svou hůl a poslouchal, jen nadzvedl bílé obočí a řekl: Je to ten, co myslím

Král se k němu otočil trochu zaskočeně, jako by zapomněl, že není v místnosti sám.

Ach ano, Orlin, konečně se mi ho podařilo před pár dny zajmout. Vždy znáš zákony mého království. Je toho na mě najednou mnoho. Jestli uteče, budou muset moji vojáci pátrat nejen po Valgarovi, ale i po něm. Jak jen tohle všechno dopadne. Jestli se náš plán nezdaří a ta elfka selže, už nás nic nečeká. Jen smrt.

Povzdechl si a sklopil oči. Ž z něj nevyzařovala ani špetka zlosti, jen beznaděj a smutek.

Orlin se zamračil a přistoupil k němu.

Tak se přece vzmuž. Jsi král, tvůj lid tě bude potřebovat. Budou spoléhat na svého krále, svého vůdce. Silného a připraveného bojovat za svou zemi. Nepotřebují slabocha a zbabělce. Každým lidem a ostatním bytostem, že je třeba bojovat za svůj svět, za dobro. Nauč je odvaze a odhodlanosti. Protože boj přijde, nestvůry z podsvětí, vyslané Valgarem, budou napadat jak vesnice a tvůj lid, tak i kouzelné bytosti z lesů. Nastane panika a strach. Lidé budou potřebovat vědomí, že mají ve svém králi oporu, že se musí bránit. Budou potřebovat odvahu a naději, které jim musíš dát. Tak se přestaň litovat a pohřbívát za živá. Bránu svou zem.

Ta slova dodala Eodhenovi zpět všechny ztracené naděje i odvahu.

Ano. Máš pravdu, můj čaroději. My musíme bojovat. Byla chyba zoufat si. A musíme věřit, že posvátný jednorožec i s princeznou dorazí do Etelwenu živý a bez úhony. Ano. Eodhen, král Eondský, se nevzdá své zemi tak lacině. "On se vrátí zpět do hlubin temnot, tam, kam patří."

Mladík prchal po prostorném, tmou zahaleném nádvoří a všude kolem se to začínalo hemžit vojáky. Jeho jedinou šancí bylo doběhnout k blyštícím se hradbám, ozářeným měsíčními stříbrnými paprsky, a otevřít obrovskou masivní vchodovou bránu z bílého dřeva.

Vedle brány, ve zdi hradby byl vyobrazený trojúhelník o trochu větší než lidská dlažba. Měl modré zářivé okraje a uvnitř něj se třpytilo vystoupklé fialové kolečko. Stačilo se jej dotknout a brána by se otevřela.

K chlapci ale přiběhl jeden z vojáků a sekl mu mečem po hlavě. Ten se ráně vyhnul a rychlým kopnutím vojákovi zbraň vyrazil z ruky na zem. Mladík zasadil svému protivníkovi ránu pěstí do obličeje a pak ještě jednu do břicha a nakonec ho kopl do prsou, až voják zavrával a padl k zemi. prchlík rychle zvedl jeho meč a utíkal k bráně.

Jen co doběhl k hradbám, ihned stiskl fialové kolečko. V tom okamžiku se začaly ozývat skřípavé a vrzavé zvuky, kolečko se začalo pozvolna otáčet a brána se pomalu otevírala.

Strážní mezitím doběhli k chlapci a vrhli se na něj. Ten velmi obratně a hbitě odrážel mečem útoky ostatních. Na první pohled bylo vidět, že nedrží meč v rukou poprvé. Konečně byla brána dostatečně otevřená, aby se jí protáhl. Jen co byl venku, prolézali za ním i strážní. Rychle stiskl kolečko na druhé straně hradby a brána se začala zavírat.

Kolečko v trojúhelníku uvnitř hradu mělo funkci otevírací i zavírací, kdežto kolečko venku dovedlo bránu jen zavřít. To aby se do hradu nemohli dostat nepřátelé.

Několik vojáků se však za ním stačilo prodrat dřív, než se brána zavřela. Ti ostatní uvnitř museli opět stisknout kolečko a čekat, až se brána opět otevře. Mladík se mezitím pustil do boje se čtyřmi vojáky, kteří se stihli dostat ven z hradu.

Odrážel jejich útoky a údery jeho meče byly stále silnější. Tolikrát se mu naskytla příležitost některého z nich probodnout, ale jako by se tomu vyhýbal. V očích se mu pokaždé, když měl šanci zabít, nebezpečně a toužebně zablesklo, avšak zdálo se, že se to nutkání snaží ze všech sil potlačit.

Jeden z vojáků se k němu vrhl s napřaženým mečem. Mladík uskočil z jeho dosahu, voják klopýtl a skácel se k zemi. Chlapec k němu přiskočil, dupl na ostří meče, po kterém se muž natahoval, a kopl ho do obličeje. Voják zůstal nehybně ležet a z úst mu kapala krev. Vtom se k mladíkovi přirítili další dva strážní a zajisté by mu uali hlavu, nebýt toho, že se sklonil pro meč právě skoleného soka.

Chlapec se opět napřímil, teď už s mečem v každé ruce, a výhruzně jimi zašermoval. Vojáci si vyměnili vyděšené pohledy, ale i tak na něj znovu zaútočili. Mladík si pomyslel, že nemají sebemenší ponětí, co je

zač a proč ho vlastně dal král zajmout. šklíbl se a zastavil ránu jednoho z nich mečem v levé ruce a druhým mečem sekl dalšího vojáka do stehna. Voják se s bolestivým skučením svezl na zem, svírajíc rozseknutou nohu. Nakonec dvěma zbývajícím strážným zasadil ránu rukojetí do hlavy, ti se zapotáceli a svalili k zemi. A záhadný mladík už na nic nečekal a utekl pryč do Kelonského lesa.

ELFOVÉ

Bylo ráno a teplé jarní sluneční paprsky prosvítaly mezi vysokými, napůl uschlými stromy Kelonského lesa. Spousta pestrébarevných ptáků přelétala ze stromu na strom a neustále si prozpěvovala. Několik starých vyvrácených pařezů se schovávalo za hustým, ale seschlým kapradím, šimrajícím dlouhé a z části sloupavé kmeny smrků a borovic. Opadané větve rozvětvených keřů, hustě rostoucích jeden vedle druhého, působily bezútěšným a smutným dojmem. Celý les vypadal, jako by se právě blížil podzim, i když se ve skutečnosti probouzelo jaro.

21

Kelonský les zažil už spoustu věků tohoto světa a stárí se na něm nelístopně podepsalo. Od doby, kdy odpluli první elfové, se stébla trávy, listy stromů ani keře nezbarvily sytě zelenou živou barvou, a nastalo jakékoli roční období. Po celé roky zůstával les oblečen do usychajících a ošumělých odstínů. Kůra stromů se loupala a praskala, jejich větve i větve keřů se lámaly a slábly, tráva a ostatní nízké rostliny usychaly a navlékaly se do nažloutlých barev a půda byla vyprahlá, pokrytá opadaným jehličím. Les se zdál být tichý a pustý, neobydlený žádnými tvory kromě ptáků.

Po úzké kamenité pěšině mezi smrky kráčel mladík s kápí přes hlavu. Bylo znát, že nechce, aby mu někdo viděl do tváře, i když v lese nebylo vidět živáčka.

Kápě byla součástí dlouhého, tmavohnědého, ke kolenům sahajícího pláště, pod kterým vykukoval dlouhý meč. Dlaní stále svíral jeho rukojeť, jako by každou chvíli očekával útok. Na rukou měl jizvy a šrámy, které z části zakrývaly kožené rukavice bez prstů.

Ještě pár metrů a jsem na místě. A uvidím elfy Opravdové elfy drmolil si chlapec, když tu se náhle ozval velice zadýchaný hlas:

Tak už konečně zpomal a počkej na mě

Cože Kdo to řekl ohlédl se za sebe mladík, pevně sevřel meč, ale ještě ho nevytasil.

Kdo to řek No přece já Kdo jinej

A ze stromu za mladíkem seskočila tlustá, bílá a chlupatá kočka. Tedy na první pohled to stvoření vypadalo jako kočka, ale mezi velkýma ušima mu vyčníval černý roh, který byl o trochu delší, než mělo to zvíře uši. Vedle černého rohu mělo také černé tlapky, čumák a špičku ocasu. Ve skutečnosti to nebyla žádná kočka, ale kočkoroh. A mladík to věděl.

No co tak zíráš Myslel sis, že v tom příšerném městě zůstanu trčet sám Ani omylem Já jsem akční kočkoroh Potřebuju ke svému životu akci A tys mě tam klidně nechal prskal kočkoroh, až se mu ježily chlupy.

22

Kočkorozí žijí v mnoha lidských rodinách jako spřátelená a zdomácnělá zvířata. Nebo spíše kouzelná stvoření. Příliš mnoho se toho o nich ale neví. Jen to, že ve skutečnosti jsou to divocí tvorové, žijící nejčastěji v horách, a podle všeho by prý měli mít i kouzelnou moc. Ale tento kočkoroh s chlapcem vyrůstal a nikdy žádná kouzla nepoužil. Mladík se domníval, že bu to žádnou moc nemá, nebo ji neumí používat, anebo o žádné ani neví.

Nebyl čas se pro tebe vracet, Sněhu. Sotva jsem vyvázl ohradil se chlapec. Stejně si pořád myslím, že si to s tou akcí jen namlouváš. Měl jsi tam zůstat. Bylo tam plno myší. Taková akce ti k pozvednutí adrenalinu stačí.

I když se mladík naoko zlobil, ve skutečnosti byl velmi rád, že si ho Snížek našel.

C že To myslíš jako vážně, tohleto Já a chytat myši To byl snad vtip, ne Myši loví obyčejné kočky. A já kočka nejsem Tak si to už konečně zapamatuj

Snížek byl najednou tak nabroušený, že chlapci div nevyškřábal oči.

No jo, no jo Já vím Tak už přesta prskat zamračil se chlapec.

Kam to vůbec jdeme zeptal se Snížek už trochu klidnějším hlasem.

To je složitý pro tak malý mozeček, jako máš ty, Sněhu, neodpustil si jízlivou poznámku chlapec. Ale ve zkratce: "lý čaroděj se chystá vypustit z temnot strašlivého démona, který chce zničit svět. K tomu potřebuje jednorožce, který se před lety zatoulal někam k vesnici zvané Ismires. Tím se narušilo dobro, protože se odpojil od ostatních jednorožců. Nějaká elfská princezna, která má právě dorazit, vládne velkou mocí země a jako jediná může dovést toho jednorožce zpět k ostatním a pak zničit Valgara. Ehm to je ten zlý čaroděj, chápeš No, a já jsem se rozhodl, že pomůžu zachránit svět a dobro a půjdu s ní. Te je ale musím varovat, myslím elfy, protože by každou chvíli měli připlout k našim břehům kousek odtud. Když jsem šel totiž včera lesem, slyšel jsem, jak se nějaké dvě postavy, neviděl jsem jim do tváře, protože byla tma, bavily o napadení právě těchto elfů. Dnes.

Emm Aha. To nezní moc dobře, zakřenil se trochu Snížek. Ale bude to napínavý Ještě napínavější než naše předešlá dobrodružství

Jestli se to podaří, bude to to největší, co jsem v životě dokázal napravit. Snad už mi konečně svědomí dá spát Tu poslední větu řekl chlapec tak potichu, že ji Snížek skoro neslyšel.

Jak jsme od toho místa daleko zeptal se.

Pár minut, odpověděl chlapec.

Chápeš vůbec, co jsem ti tady říkal, Sněhu Nemusíš se mnou chodit. Tady jde o život. Bude to těžké a náročné.

Kam jdeš ty, jdu i já A když už ses rozhod, že musíš pomáhat zachránit svět, půjdu s tebou. Navíc bys to beze mě stejně nezvládnul prohlásil kočkoroh a spokojeně zavlnil ocasem.

Mladík se jen ušklíbl a na jeho poslední poznámku raději nereagoval. Nechtěl mu kazit pomyšlení, jak je pro něj životně důležitý a nepostradatelný. Ale byla pravda, že na Snížka byl už zvyklý a měl ho opravdu rád, i když se často dohadovali a poš uchovali. Hodně toho spolu prožili a jeden bez druhého se cítili trochu nesví. Ale Snížek žil stále v domnění, že je velmi odvážný a silný, a že by se bez něj mohlo chlap-

ci něco stát. Ve skutečnosti mu ale dokázalo nahnat strach i obyčejné zašumění stromů.

V současné situaci je každá pomoc dobrá. A já jsem nejlepší bojovník široko daleko, poznamenal mladík.

Možná by se mohlo zdát, že ta poznámka zněla poněkud namyšleně, ale tak to nebylo. Každý z nás něco umí a ví to o sobě. Někdo krásně zpívá, někdo maluje, a tento mladík byl výborný bojovník a moc dobře to věděl. A nebál se to říct nahlas. Vlastně se nikdy nebál říct nahlas to, co si myslel. Byl odvážný a smělý. Ale také trochu paličatý, velmi hrdý a uzavřený. S nadšením se vrhal do každého nebezpečí a jen tak něco mu strach nenahnalo.

“ato Snížek byl jeho pravý opak. Báł se všeho, co vypadalo jen trochu nebezpečně, a při každém boji nebo nepřátelském střetnutí, kterých bývalo na jeho cestách s mladíkem opravdu víc než dost, se někde nenápadně schoval. Odmítal si ale připustit, že by mohl mít z něčeho strach. Neustále opakoval, jak je statečný a nebojácný. Nejspíš se chtěl co nejvíce podobat svému příteli. Oba byli tolik rozdílní, ale přitom jeden bez druhého nemohl být.

Možná jsi nejlepší, ale já tě mnohému naučil upozornil chlapce vytahovačně Snížek.

A čemu tys mě asi tak naučil

No třeba toho je hodně, te si zrovna nevzpomenou No a

No a nic. Jen jsem se chtěl o něčem přesvědčit.

Snížek nasupně zavrčel: A vo čem jako Že si vymyšlím

Vlastně jsem jenom Ale mladík už větu nedořekl. Právě došli k východnímu pobřeží, kde spatřili něco, co jim vyrazilo dech. Pláž byla poseta mrtvými těly asi deseti elfů a patnácti kirlopů.

Kirlopové jsou příšerné zrůdy vytvořené Valgarem. Byli stvořeni z černé magie, z té nejstarší, pocházející z nejhlubších temnot, za jediným účelem zabíjet. Valgar několik z nich stvořil již před deseti lety, kdy se poprvé pokoušel vysvobodit Golroga, a kirlopové tu od té doby zůstali a rozmnožovali se. Ale podle čaroděje Orlina tu žili už dávno před tím, než se objevili první lidé i elfové. A Valgar se jen postaral o to, aby kirlopů přibývalo.

Mají malý mozek, takže jsou dost tupí a poslouchají jen rozkazy svého pána. V době, kdy byl černý čaroděj uvězněn a spoután, se nikdy neodvážili jednat sami za sebe. Skrývali se a jen občas napadali malé děti, které se zatoulaly od domova.

V současné době jich Valgar vytváří stále víc a víc. Budou ničit města a vesnice, po tom toužili celá léta. A te konečně mají někoho, kdo se jim postaví do čela, kdo jejich tužby vyslyší a pošle je zabíjet lidi, zvířata, kouzelné bytosti a vše živé, co jim přijde pod ruku. Neuvědomují si, že pro Valgara jsou jen nástrojem moci a síly. Vraždící stroje. Vnímají jen to, že se konečně objevil někdo, kdo jim bude velet, a oni budou moci konečně vyjít ze stínů a ničit. Vychutnávají si utrpení a bolest jiných. Nemají city ani soucit, žádné srdce ani svědomí. Král eodhen se s nimi samozřejmě střetne v mnohých bojích a bitvách. Bude odrážet jejich útoky a bránit svou zem. Ale kirlopů bude stále přibývat, dokud dobro nebude jednou pro vždy zničeno.

Mladík i Snížek si chvíli prohlíželi pobřeží nasáklé krví a probodaná, zohavená těla, nehybně ležící na původně světlém, nyní ale rudém písku, který omývalo Nekonečné moře táhnoucí se daleko za obzor. Před nimi nebylo vidět nic, než ohromná, sluncem zalitá vodní plocha. “a jejich zády se rozprostíral Kelonský les, jehož vysoké staré stromy sahaly skoro až k mrakům, nebo to tak přinejmenším vypadalo.

Mladík se na mrtvolu zamyšleně zadíval. Byl to příšerný pohled. Poprvé spatřit vznešené elfy právě za takovéto situace. Vidět jejich těla, jak se povalují vedle těch netvorů. Také si všiml rozdílnosti jejich zbroje. “atímco kirlopové byli navlečení do jakéhosi neobratně vyrobeného tmavohnědého brnění, elfští vojáci na sobě měli pečlivě ukovanou stříbřitou zbroj, nyní sice zalitou krví, ale přesto krásnou a půvabnou, s jemně vyrytými detaily. A přes záda měli přehozený modrý pláš .

Mladíkovi se Snížkem pomalu začalo docházet, co se tady asi stalo.

Ti elfové musela to být stráž, co měla doprovázet princeznu, odhadoval chlapec.

“bádání ho však vyrušil nějaký zvuk: tiché zašustění písku. Otočil se a zalapal po dechu. “a ním stála vysoká štíhlá dívka s napnutým lukiem a šípem připraveným vystřelit. Jasně bílé vlasy měla svázané na

temeni do dlouhého ohonu, jen jeden tenký pramínek jí spadal do ble-
dého, úzkého, ostře řezaného obličej.

Elfka vydechl úžasem, i když se snažil nedávat ho příliš najevo.
Nikdy žádného elfa neviděl. Ostatně jako každý.

Probodla mladíka chladným pohledem zelených, výrazných očí.

Kdo jsi a co tu hledáš

Čekla to tak sebejistě a klidně, že mladíkovi bylo hned jasné, kdo to
je. Elfská bojovnice. Také její oděv o tom vypovídal – dlouhé pružné
tělo měla zahalené do korzetu z jakési zvláštní matně bílé kůže bez ra-
mínek a se šněrováním vpředu. Vynikl tak její úzký pas, jež zvyraz-
oval jasně bílý tenký, ale pevný opasek s vyšitými stříbrnými elfskými
ornamenty a symboly. Ramena byla bez pokrytí a pod nimi začínaly
rukávy. Ruce od loktů dolů obepínaly podivné chrániče, na kterých
byly po stranách vyryty elfské znaky. Inkoustově modré blýskavé kal-
hoty byly také posety dlouhými pruhy elfského písma. Bílošedé kozač-
ky, ušité nejspíše ze stejné látky jako korzet, jí sahaly až nad kolena.

26

boku jí visel elegantní meč, který byl ukutý z temně modré oceli
a jeho čepel ovíjela jako had ostrá stříbřitá nit zalévající hrot čistým
stříbrem. – tlá lesklá rukoje měla záštitu stočenou k jílci a hladce te-
sanou hlavici s kulatým bílým diamantem.

Elfka vypadala opravdu krásně. Na mladíka působila jemně a nedo-
stupně. Připadala mu bezchybná, jako kdyby ji někdo vytesal z toho
nejčistšího a nejprůzračnějšího kamene. Jako by byla vytesaná z ledu.

Není důležité, kdo jsem. Přišel jsem vás varovat. Ale jak vidím, je
už pozdě – odpověděl jí. Poznal, že na ni udělalo dojem, jak klidně
a vyrovnaně to řekl. Ještě pořád měl přes hlavu kápi, takže mu pořá-
dně neviděla do tváře a to ji zřejmě zneklidovalo. Nevěděla, co může
od toho tajemného muže čekat. Navíc měl u pasu meč a bylo jisté, že
ho umí použít.

Varovat Jak to myslíš Chceš říct, že jsi o našem příjezdu věděl
Mělo to být v utajení Nejsi špeh

Podezírala ho a ještě víc napnula bílý luk s překrásným křiš álovým
zdobením a elfskými znaky: Sundej si kápi a řekni, co jsi zač

Mladík chvíli zaváhal, ale pak si přece jen neochotně stáhl kápi

z hlavy a s chladným klidem v očích na elfku pohlédl. Byl opravdu velmi pohledný. Charismatickým rysům obličeje dominovaly velké, hluboké, oříškově hnědé oči a na mužné bradě mu vyrůstalo malé strniště vousů. Dlouhé, hnědoplavé vlasy mu padaly nad ramena. Měl je trochu sestříhané a spadaly mu tak do snědému obličeje.

Nejsem špeh. Jsem poutník a zaslechl jsem v lese dvě postavy, jak plánují vaše napadení. Byla noc, takže jsem nevěděl, kdo to byl, ale nejspíš to byli dva kirlopové. Chci vám pomoci s posvátným jednorožcem a zničit zlo. Ve světě jsem se hodně naučil. Má pomoc se bude hodit. Jsem dobrý bojovník, elfko.

Nevím, zda ti mohu důvěřovat. “dá se, že toho víš hodně. Že bys opravdu vše vyslechl od těch odporných kirlopů nadhodila a změřila si ho podezřívavým pohledem.

Jestli chceš pomoci zachránit svět, dobrá, je to tvé rozhodnutí. Budu muset věřit, že jsi nás měl v úmyslu opravdu varovat. Má paní dala rozkazy uvítat každou pomoc, někdy je příliš důvěřivá. Ale já si na tebe dám pozor. vidíme, zda ti budeme moci důvěřovat.

Elfka sklonila luk a te už trochu přívětivěji se zeptala:

Jaké je tvé jméno

Jsem Veragin. A ty

avril.

Čekneš mi tedy, co se tu přesně stalo zeptal se se zájmem Veragin.

Elfka se snažila ovládat, ale pohled na mrtvá těla elfských strážců ji bolel. Když jsme připluli, měl nás očekávat princ Falien s uvítáním. Nenapadlo nás, a krále zřejmě také ne, že by se o této schůzce mohli dozvědět nepřátelé. Valgar musí mít velké množství špehů. Všude.

Při posledních slovech ho probodla nedůvěřivým pohledem.

Připluli jsme k pobřeží, a jakmile jsme vystoupili z lodě, vyskákala z křoví a lesa spousta kirlopů. Byli jsme zaskočení. Mohlo jich být kolem pětaticeti a nás bylo jen osmnáct včetně mě. Většina se jich vrhla na nás a zbytek na princeznu. Nemohli jsme nic dělat. Byli moc rychlí a bylo jich mnoho. Nedokázali jsme princeznu ochránit. Několik kirlopů ji uneslo a zbytek byl pobit zde, stejně jako všichni naši mu-

ži. “ ůstala jsem jen já a můj bratr. Jsme princeznina nejvyšší stráž a přátelé. Pár minut před tvým příchodem dorazil princ a šest vojáků. Pověděli jsme jim, co se přihodilo. Dva z vojáků šli se vším obeznámit krále eodhena a princ se zbytkem svých vojáků a mým bratrem běželi hledat naši princeznu. Chtěla jsem ještě vzdát čest našim padlým, když ses objevil ty.

Takže te ji půjdeme hledat také, odušil Veragin zamyšleně. Měl hluboký, drsný hlas. Ta monstra nemůžou být daleko. řčitě ji vedou k Valgarovi. To znamená, že ji chce živou. Ale proč Jistě ví, že právě ona má tu moc zničit ho. Tak proč ji nenechal rovnou zabít

Elfka pozvedla jedno obočí. “ řejmě ji zaujala mladíkova bystrost.

To nevím, odvětila. Také mě to napadlo. Ale v proroctví se praví, že královna země prý dokáže zničit černého čaroděje až za pomoci Bílého lva a moci dobra jednorožců. Te by to nejspíš nesvedla. Ale i tak nechápu, proč ji nenechal Valgar rovnou zabít. Možná si chce vychutnat její smrt sám osobně.

Veragin přikývl.

V každém případě ji jistě vlečou k němu. Tak mě napadá: nebylo by snazší je prostě sledovat, až nás dovedou přímo k jeho skrýši Pak by ho mohla tvá paní zničit a poslat tak vše zlé do stínů.

Ne, Valgar svůj úkryt velmi dobře střeží těmi nejmocnějšími kouzly. Nevěřím, že by nechal kirlopy přijít až ke své skrýši a nechal se tak snadno vystopovat. Myslím, že kirlopy a ostatní jeho nestvůry s ním mají smluvené místo, které je propojeno s jeho úkrytem nějakým kouzlem. A tam si nejspíš princeznu převezme. Takže by nemělo smysl stopovat je. A navíc, mým úkolem je doprovázet společně s mým bratrem princeznu na její cestě za Etelwen a chránit ji. Ne ji nechat ve spárech nějakých monster a stopovat je kdoví kam.

Veragin se zatvářil nechápavě.

“ a Etelwen Chceš říct do Etelwenu, ne

Ovšem že ne. Když něco řeknu, tak to tak je, osopila se elfka uraženě, až Veragin překvapeně zamrkal.

Etelwen jsou elfsky jednorožci. Cožpak to váš lid neví “ emě Etelwen, kde jednorožci žijí, je elfský název a znamená jednorožec.

Hm Poslyš, vysvětli mi tedy, jak je možné, že toho o Valgarovi a o temnotě, co se chystá na světlo, tolik víš Elfové přeci celá tisíciletí žili v zemi za mořem. Jak to, že jste tak informovaní podivil se Veragin a přimhouřil oči.

Nevíte toho o našem lidu mnoho, ale my víme mnohé o vás. Ale už poj Povím ti to cestou

Náš lid připlul do těchto břehů před dávnými věky, začala vyprávět elfka, zatím co se nořili zpět do Kelonského lesa.

Přivedli jsme sem Etelwen posvátné jednorozce a spolu s námi přišli i další kouzelné bytosti. Spřátelili jsme se s lidmi a uzavřeli spoje-nectví. Ale pak přišel čas, abychom opustili ilandgarii a vrátili se do rodné země. Myslíš si však, že bychom je tu zanechali jen tak svému osudu Pták Fénix, jenž sídlí s čarodějem Orlinem v Nimiliedu, často-krát přelétá Nekonečné moře, aby nás informoval, jak se lidem celé věky daří. Také naši mudrcové a Nejvyšší elfové z Čad královny pravi- delně nahlízejí do Anlidi-lira Studánky obrazů. Ta ukazuje čestným vše, co chtějí vidět ze světa lidí.

avril se odmlčela.

Myslím, že jsem toho řekla příliš.

Neměj strach, já opravdu nejsem špeh. Přísahám, ubezpečoval ji Veragin, i když se zdálo, že ji nemůže hned tak něco rozrušit. Bylo vi- dět, že je to tvrdá dívka, hrdá a odvážná, která se dokáže postavit kaž- dému nebezpečí. To měli s Veraginem společné.

Pak se konečně ozval Snížek, který celou dobu jen poslouchal, ale stejně ničemu nerozuměl: Taky byste si už mohli uvědomit, že existu- ju

avril sebou malinko šklubla, nejspíš si až dote nevšimla, že tam s nimi Snížek celou dobu je.

Kočkoroh Kde se tu vzal zeptala se a nepatrně svrátila obočí.

Drahá elfko, já sem tu totiž celou dobu Račte vědět zavrčel Sní- žek dotčeně.

Veragin se pousmál a pohlédl na avril: Je to můj společník.

Jo přísvědčil kočkoroh okamžitě. A taky ochránce